

Amintirile de mâine

Cum ar fi să nu îți poți aminti ziua de ieri? Iar ziua următoare să uiți ce s-a întâmplat azi? Ți-ai putea imagina?

Ca să te ajut puțin, vreau să îți ofer un exemplu. Ai visat vreodată ceva atât de frumos și palpitant încât ți-ai dorit să nu se mai termine, deși știai că e doar un vis? Dar cum te-ai simțit când te-ai trezit dimineața și ai realizat că tot ce îți amintești este că a fost frumos? Groaznic, știu...

Ei bine, eu am trăit așa timp de șaptesprezece ani. Am căutat fărâme din ziua precedentă în speranța că îmi voi aminti. Până într-o zi, când m-am trezit având sentimentul că mai făcusem asta. Am mâncat simțind același gust ca în ziua precedentă. Munca pe care o făceam era aceeași, din nou și din nou.

Săptămâni la rând m-am întrebat dacă este normal ceea ce mi se întâmplă. Din acest motiv am încercat să cer ajutor. Mi-am făcut curaj să vorbesc despre problema mea cu o altă fată. Însă temerile mi-au fost confirmate, ziua următoare nu îmi mai aminteam nimic din discuția pe care o purtasem.

Sentimentele de frustrare și tristețe m-au cuprins încet, încet, făcându-mă să mă întreb dacă viața mea are vreun sens. Sunt greu de explicat serile în care plângeam și țipam spre pereții cenușii care mă înconjurau. Clădirile înalte și simetrice mă făceau să cred că sunt închisă într-o cutie, iar cerul era singura cale de ieșire. În plus, eram blocată între oameni lipsiți de umanitate.

Trebuia să schimb ceva, astfel că am început să îmi redecorez pereții camerei, folosind resturile din tipica mâncare primită la ore fixe. La început, mi s-a părut un lucru detestabil ceea ce făceam, dar faptul că ieșeam din standarde m-a înviorat. Însă tot nu puteam spune că sunt fericită sau că mi-am găsit un obiectiv în viață.

Când te aștepți mai puțin, viața te surprinde. Fără să îmi dau seama, viața mea a luat o întorsătură ciudată din cauza unui singur obiect – o carte. O primisem de la un băiat. Era prima dată când ținusem în mână așa ceva. Oferindu-mi-o, mi-a explicat că, dacă o voi citi, voi putea evada cu gândul din această închisoare în care și el realizase că trăiește.

Viața mea căpătase un nou sens. Noaptea mi-am petrecut-o citind, iar ziua încercam să aflu cât mai multe lucruri despre obiectul cu copertă de culoarea cerului senin. Acest lucru era o provocare pentru amândoi deoarece puteam fi observați de Superiori dacă încălcam

regulile: *Nu vorbești în timpul programului de muncă! Nu folosești în comunicare fraze lungi și greu de înțeles! Nu comunicați cu nimeni mai mult de zece minute! Nu atingeți alte persoane.*

După câteva săptămâni trăite alături de personajele cărții, regulile au devenit din ce în ce mai greu de respectat. Am ajuns să îmi doresc și eu să trăiesc astfel de aventuri, sentimente și emoții. Iar aceste dorințe m-au obligat să recurg la un gest necugetat.

— Ce cauți aici?! Dacă și-ar da seama Superiorii că ai venit în camera mea ne-ar omorî pe amândoi!

Probabil ați ghicit deja, mă aflu în camera lui. Inima îmi bate atât de tare încât simt că ar vrea să îmi iasă din piept. Am încălcat zeci de reguli ca să ajung aici. Dar cu ce rezultat?

Ochii îmi rămân ațintiți asupra pereților din camera sa. Mi-a vorbit despre ei, mi-a spus că îi dau speranță. Unul dintre ei este plin de lovituri de pumn, sânge și propoziții pline de ură gravate sau scrise cu același lichid roșu. Celălalt, însă, este acoperit de cărți de diferite mărimi și culori. Toate sunt așezate pe rafturi care acoperă în întregime peretele. Înaintează spre cărți pentru a le atinge, pentru a le simți textura, deși el continua să îmi spună cât de periculos e ceea ce am făcut. Încercând să le ating, observ cu stupefație că e doar o iluzie, o plăsmuire a minții, cărțile făcând parte, de fapt, dintr-un tablou pictat cu iscusință pe perete.

— E o bibliotecă. Am visat-o de foarte multe ori după care, pur și simplu, a apărut pictată pe perete. La fel și cartea, spune, trecând pentru o clipă cu vederea de venirea mea neașteptată.

Zeci de întrebări îmi străbat mintea, însă le ignor în momentul în care mâna mea trece prin fața cărților. Un sentiment familiar îmi cuprinde întregul corp. Dintr-o dată observ o fetiță stând la un pas de mine, fluturându-și mâna peste cărți, la fel ca și mine.

Mă privește și îmi zâmbeste dezvăluind zâmbetul completat de lipsa unui dințișor. Lângă ea își face apariția un băiețel cu ochii verzi pătrunzători.

— Cartea asta îți va plăcea mult, spune băiețelul înmânându-i fetiței obiectul albastru.

— Spune-i "mulțumesc" și hai repede afară, dacă vrei să îți arăt ce surpriză îți-am pregătit, spune o voce blândă dintr-un loc în care privirea mea nu putea ajunge.

Fetița își dă după ureche o șuviță aurie, apropiindu-se sfioasă de băiețel pentru a lua cartea, după care încăperea începe să se umple cu țipete care nu par a fi doar de copii. Micuții cititori sunt luați pe sus de niște persoane cu o statură impunătoare care pot fi asemănați foarte ușor cu Superiorii.

Lacrimi fierbinți îmi străbat obrajii dându-mi seama ce se întâmplă. Încerc să alerg spre ei însă se îndepărtează tot mai mult de mine, țipetele lor și a celor din jur auzindu-se din ce în ce mai vag.

Brusc realizez că sunt în genunchi lângă singura persoană în care pot avea încredere. Îmi șterge lacrimile în timp ce încerc din răspuțeri să îi explic printre suspine faptul că el nu visase această bibliotecă, el și-o amintise.

— Eu eram fetița cu părul blond căreia i-ai oferit cartea, eu eram! reușesc într-un final să îi spun.

Câteva minute am stat în mijlocul camerei sale, încercând să deslușim reminiscența copilăriei noastre. Deși părea greu de crezut, ne-am trăit primii ani din viață într-o lume complet diferită de aceasta.

Ar fi trebuit să prețuiesc și mai mult acele câteva minute și îmbrățișarea strânsă pe care mi-a oferit-o. Abia acum realizez cât de important e să ne bucurăm de amintirile pe care le avem, deoarece acestea ne leagă de oamenii pe care îi iubim. În acest moment apreciez biblioteca la justa ei valoare, pentru că mi-a redat amintirile pierdute.

După acel moment de nostalgie, ușa camerei s-a deschis brusc dezvăluind crudul adevăr:

— Îndepărtează-te de fiul meu! Am făcut tot ce am putut ca el să își amintească, iar acum poate veni din nou acasă, însă tu nu faci parte din plan, așa că nu vād ce rost are să mai trăiești. În plus, familia ta e toată aici, nu te mai poți întoarce Dincolo! Oricum știi prea multe deja, spuse, amenințându-mă cu o armă specifică Superiorilor – armă care nu rănește, doar ucide.

Vorbele sale se încheiaseră cu un zgomot surd care nu durase mai mult de o clipă. În mintea mea era un singur gând "de ce nu simțeam durerea otrăvitoare care ar fi trebuit să mă învăluie deja?".

Fusesem trezită la realitate văzând trupul vechiului meu prieten căzându-mi în brațe. Buzele lui au reușit cu greu să schițeze ultimele sale cuvinte:

— Găsește biblioteca... voi fi acolo...

Ochii lui verzi nu aveau să mă mai privească niciodată.

Prima dată când am pierdut tot ce aveam eram doar o fetiță naivă. Acum nu doar că sunt mai matură, dar sunt deja în drum spre ceea ce mă leagă de tot ce aveam – biblioteca sufletului meu.